

Declaració d'Empúries

I que surti fàcilment

CAIUS APICIUS GASTRÒNOM

**Agustí
Ensesa
Bonet**
Escola de
Tastavins
del Gironès

Per iniciativa de la DO Empordà el passat divendres dia 17 i amb l'adhesió de les principals institucions polítiques, econòmiques i docents gironines, se signà a les ruïnes d'Empúries el compromís d'impulsar la promoció dels vins de l'Empordà i millorar la seva projecció dintre i fora de les terres gironines.

Demano als meus amables lectors que posin en pràctica el que jo ja fa temps que faig: quan vaig a un restaurant i em pregunten per la beguda contesto: vi de l'Empordà. Només hauran de triar blanc, rosat o negre. És la millor i més pràctica manera d'adherir-se a la Declaració d'Empúries. *agustiense-sa@yahoo.es.*

En la, diguem, austera Espanya dels 50, quan la televisió era només un somni, un dels personatges d'història més populars era l'entranyable Carpanta, obsessionat pel menjar o, més ben dit, per la falta de menjar, i la seva major il·lusió era poder-se cruspir un pollastre rostit. Avui, el mestre Josep Escobar hauria d'atribuir a un hipotètic personatge una ànsia ben diferent... encara que igualment relacionada amb el menjar, només que, en aquest cas, el problema no seria aconseguir-ne sinó desfer-se del sobrant.

Si la societat espanyola de mitjan segle passat era famolenca, la de principis d'aquest segle, més aviat, una societat restreta, en la qual el menjar s'ha substituït per una obsessió per l'estètica i la salut; vaja, el cos «deu». Si acceptem, com sembla lògic, que la publicitat és un reflex de la societat a la qual es dirigeix, veurem que avui, aquí i en tot l'anomenat «primer món» –quin serà ara el segon?–, preocupa moltíssim l'estat físic i, dins d'ell, el relatiu a l'alimentació i a la bona forma. Si s'hi fixen, a la televisió apareixen més anuncis de productes que preconitzen «una alimentació sana» que de colònies en Nadal. Sucedeeix que les perspectives que ofereix aquesta vida «sana» no són precisament atractives: cal treballar fins a l'extenuació al gimnàs a la recerca d'aquestes metafòriques «rajoles de xocolata» –metafòriques, perquè les altres, les de veritat, ni provar-les–, a més de beure's una pila de litres d'aigua –aigua!– al dia i menjar, com els grills, quantitats ingents d'enciam, a poder ser sense més amaniment que una gota d'oli i, per descomptat, sense sal, amb la qual cosa cometem el disbarat conceptual de dir amanida a una cosa que manca de l'element que li dóna nom: la sal.

La nostra dieta té conseqüències poc desitjables en el nostre aparell digestiu. Comencem amb l'acidesa d'estómac, malestar per al qual s'anuncia una variada bateria de medicaments. Un altre problema: l'aerofàgia. Cal veure quants productes apareixen a la tele assegurant que són un remei eficaç per evitar o eliminar aquests gasos que tant molesten l'afectat... o, en cas d'expulsió per les vies naturals, als qui l'envolten.

Però la palma se l'emporten els productes dirigits a aquest eufemisme tan bonic que és «facilitar» –o regularitzar– el trànsit intestinal. Aquí, pel que sembla, gairebé ningú evacua per les bones, de manera que cal proporcionar-li ajudes per vèncer això tan molest que coneixem per restrenyiment. Per cert, per a viatgers: restret, en francès, es diu «constipé», així que compte amb el que diuen en una farmàcia del país veí si el que volen és un remei per a un lleu refredat.

Tranquils: aquí tenen vostès el bombardeig publicitari. La cosa més suau, els anuncis de iogurts amb bífidus actiu –hi ha bífidus passius?– o un altre bacteri que cuidi la flora intestinal i, alhora, fomenti els moviments interns encaminats a desfer-nos amb facilitat del sobrant. Si no fos suficient, aquí tenen vostès l'amplíssima gamma de cereals rics en fibra, a més de servir per incrementar els ingressos dels descendents d'H.K. Kellogg té, pel que sembla, la virtut de regularitzar en un parell de setmanes l'eliminació de residus digestius, presos amb regularitat com esmorzar... i fins i tot, ens aconsellen ara, com sopar. Normal: sopant només això, poc caldrà evacuar.

Si tot això falla, estiguin atents als anuncis de laxants apotecaris a la manera clàssica, des d'una infusió que hauran de prendre amb regularitat fins a unes píndoles o un xarop en casos de contumàcia. Per a casos molt urgents i tenaços, pot aparèixer d'uns conegudíssims supositoris de glicerina que normalment precipiten l'evacuació. I, com a últim recurs, s'anuncien uns ènemes de butxaca o, millor, de bossa, que tota ciutadana restreta ha de portar quan viatja.

Fa uns quants anys, a les festes de la localitat navarresa d'Ujué, on la màxima especialitat gastronòmica són les «migas», el rector, abans de començar el banquet col·lectiu, va demanar permís per beneir la taula, i ho va fer així: «Senyor, et donem gràcies pels aliments que menjarem. Fes que ens entrin amb felicitat, i ens surtin amb facilitat». No sé què haurà estat d'aquell capellà, si encara viu o no; però, per descomptat, va demostrar que un rector de poble pot tenir una visió de futur i una capacitat d'anticipació que li hauria d'envejar tota la classe política.

LLAMBILLES · GIRONA · PUIGCERDÀ ·
VISITENOS ALS NOSTRES 3 PUNTS DE VENDA.

de 60 anys al servei de l'hoteleria, el comerç i la indústria.
de 3.000 m2 de servei de venda.
de 7.000 m2 de magatzem.
de 20.000 referències en
articles d'un sol ús,
neteja i sanejament,
parament i estris de cuina,
manutenció i ordenació,
material d'oficina,
elements de protecció individual.

assessorament, disseny i personalització d'articles.

www.massegur.cat

CENTRAL LLAMBILLES
Tel. 972 46 92 00 - info@massegur.cat

URBANCASH GIRONA
Tel. 972 20 27 49 - urbangirona@massegur.cat

DELEGACIÓ PUIGCERDÀ
Tel. 972 88 44 61 - puigcerda@massegur.cat